

เสียงออก สอนให้เป็นมนุษย์

ก่อนจะเล่าเรื่อง และรับเงินรางวัล ข้าพเจ้าต้องขอโทษ ขอขมา ขอโหสิกรรม ขออุทิศส่วนกุศลที่ข้าเจ้าใส่บาตร ทำบุญให้คุณตาอยู่เสมอ ให้กับผู้ป่วยที่น่ารัก หน้านับถือ หน้าเคารพ หน้าสงสาร ผู้ป่วยคนนี้ชื่อ ร.ต.พิรุณ แพงคำป่วยเป็น CA COLON ก่อนหน้าที่เกิดเหตุการณ์เป็นเรื่องเล่าดีๆ ขอทำความถึงผู้ป่วยรายนี้ นิส...นึ่ง ข้าพเจ้าขอเรียกผู้ป่วยรายนี้ว่า “คุณตา” คุณตาเป็นคนน่ารัก อารมณ์ดี ไม่ถือตัว คุณตามารับยาเคมีบำบัด 2 ครั้งแล้ว ครั้งแรก เมื่อปี พ.ศ. 2549 เป็นคนไข้รุ่นแรกๆ เมื่อครั้งเปิดหน่วยเคมีบำบัด คุณตาจะเดินมาเองไม่เคยนั่งรถเข็นเลย มาแต่เช้า ตรงตามนัดทุกครั้ง ครั้งแรกคุณตาให้ยาเคมีบำบัด โดยสูตรที่คุณตาได้ครั้งแรก เป็นสูตรที่คุณตาต้องนอน รพ.2 วัน ซึ่งคุณตามีสิทธิที่จะนอนห้องพิเศษ แต่คุณตา ก็ขอไม่ใช่สิทธิ นั้น เนื่องจากคุณตาไม่มีญาติเฝ้า คุณตาจึงนอนที่ วอร์ดศัลยกรรมชาย 302 คุณตาต้องให้ยาสูตรที่ต้องให้ 12 ครั้ง ครั้งละ 2 วัน (ความรู้น้อยไม่ทราบสูตรที่คุณตาได้) ทุกครั้งก่อนวันนัด 1 วัน คุณตาจะขึ้นมาเจาะเลือดก่อนเพื่อขอผลเลือดว่าให้ยาได้หรือไม่ได้ คุณตาให้ยาครบการรักษา 12 ครั้ง โดยไม่มีปัญหาอะไรเลย จนท.ทุกคนยินดีกับการให้ยาครบของคุณตา แล้วทักทาย คุณตาว่า “ตาไปเจอคนที่เดอะมอลล์ เดอ ! อย่าเจอคนที่นี้อีก เดอ !”

และแล้วคุณตาก็กลับขึ้นมาหาพวกเราที่หน่วยทักทายพวกเราเหมือนทุกครั้งเช่นเคย คุณตาถามหาคุณส้ม (หัวหน้าหน่วย) คุณตามาด้วยโรคเดิม อาการเดิม หมอคนเดิม แต่สูตรยาใหม่ คุณตายังน่ารักเหมือนเดิม แต่ที่เปลี่ยนไปจากเดิม คือร่างกายของคุณตา ที่ดูด้วยสายตา ของคนงาน คนที่ไม่มีความรู้เรื่อง การรักษาแม้แต่น้อย คุณตาเหนื่อยๆ เพลียๆ ผอมลงจากเดิม เมื่อครั้งที่ให้ยาในครั้งที่แล้ว การให้ยาของคุณตาก็เริ่มขึ้นครั้งแรกด้วยสูตรยาตัวใหม่ (ยาตัวใหม่มีราคาที่แพง และตรงกับอาการที่คุณตาเป็นอยู่) ทุกอย่างก็ผ่านไปได้ด้วยดี คุณตาจะมีคำถามพวกเราทุกครั้งที่มารับยาว่า “ค่า CEA ของผมเท่าไร” หน.ก็จะเป็นคนตอบคุณตาทุกครั้งที่คุณตาถาม แต่ถ้าค่า CEA สูง คุณตาจะมีเสียงที่ฟังดูแล้วเหมือนคุณตา ท้อแท้ (ท้อแท้แต่ร่างกาย แต่ใจคงสู้สุดๆๆ) นั่นคือเสียงถอนหายใจ...ยาวๆ หน.ก็จะคุยกับคุณตานานกว่าปกติ เพื่อถึงวันนัดในการรับยาครั้งที่ 3 ของคุณตา หน.หันไปมองนาฬิกาแล้วพูด “ตาพิรุณ ไม่เคยมาสาย..นะ ลุงบูล โทรศัพทหาแกหน่วย แกเป็นอะไรรีปเล่า” เสียงโทรศัพท์ที่ลุงบูลโทรเข้าเครื่อง ตาพิรุณ เสียงก็ดังอยู่ที่หน้าหน่วย ดังพร้อมๆกับเห็นร่างตาพิรุณที่นั่งมาบนรถเข็นที่มี จนท.ศูนย์แปลเป็นคนเข็น เนื้อตัวของคุณตามีแต่ลอยแลล ถลอก เลือดออกที่ข้อศอก หน.วิ่งออกมารับคุณตาด้วยหน้าตาตื่น สักถามอาการและเหตุการณ์ที่เกิด คุณตาเล่าให้ฟังว่า “รับมาดูคุณยาที่ห้อง ICU เลย์ขึ้นมอเตอร์ไซรับจ้างมา หมามันวิ่งตัดหน้ามอเตอร์ไซ รถเลยล้ม” ข้าพเจ้าถามคุณตาต่อว่า “แล้วทำไม...ไม่ให้ลูกสาวมาส่ง คุณตา มาเองทำไม” คุณตาตอบด้วยเสียงสั้นๆ ว่า “ไม่อยากให้เค้ามาส่ง เพราะต้องทำมาหากินกัน ถ้าเค้ามารับ..มาส่งเค้าจะขาดรายได้ ไม่อย่างรบกวนเวลาทำมา..หากิน..เค้าก็หากินลำบากอยู่แล้ว สงสารมัน” หน.ถามต่อว่า “แล้ววันนี้จะกลับยังใจคุณตา” คุณตาตอบแบบยิ้มๆ ว่า “กลับตุ๊กๆ” ข้าพเจ้าสวนขึ้นมาทันทีว่า “หนูโทรตามลูกให้เอาไม่” คุณตาก็ตอบทันทีเหมือนกันว่า “ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร กลับเองได้ ขอบใจมาก” การได้รับยาเคมี(มียาเพิ่มคือยาทาฟอกฆ่า)ก็ผ่านไปได้ด้วยดี และแล้ววันที่ควรจำตลอดชีวิตก็มาถึง คือวันที่ 24 มีนาคม 53 ที่หน่วยมีผู้ป่วยผ่าตัดตา 7 ราย เป็นชาย 4 ราย หญิง 3 ราย ให้ยาเคมีบำบัด 3 ราย ซึ่งในวันนี้มีคุณตาที่น่ารักรวมอยู่ด้วย ข้าพเจ้าไม่ได้ทักทายกับคุณตา เพราะต้อง รับ-ส่งผู้ป่วยผ่าตัดตา ตั้งแต่ 07.00 โมง เช้า และเวลาประมาณ 11.00 น. ข้าพเจ้ารับผู้ป่วยผ่าตัดตารายที่ 6 กลับมานอนที่เตียง เมื่อรับผู้ป่วยผ่าตัดตา ก็จะแนะนำผู้ป่วยว่า “อย่านอนตะแคงข้างที่ผ่านะคะ... ห้องน้ำอยู่ด้านนี้นะคะ... ถ้าปวดตาหรือต้องการอะไร กดออกนี้นะคะ ...พร้อมกับหยิบออกไว้หิ้วเตียงผู้ป่วย” เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย ข้าพเจ้าก็เดินมาที่ห้องพัก จนท. ซึ่งเวลานั้นเป็นเวลาเพื่อนร่วมงานกำลังเตรียมตัวไปพักกลางวัน เพื่อนร่วมงานหันมาถามก่อนออกจากหน่วยว่า “มิน..ที่ลงไปซื้อข้าวข้างล่าง..มินเอาอะไรไม” ข้าพเจ้าไม่ทันได้ตอบ ก็มีเสียง “ออก” ดังขึ้น แล้วข้าพเจ้าก็กดปิด แล้วมองออกไปที่ห้อง 6 ซึ่งขณะนั้นข้าพเจ้าเห็นผู้ป่วยผ่าตัดตา เดินออกมาจากห้องน้ำ 1 คน และกำลังเดินสวนเพื่อเข้าห้องน้ำอีก 1 คน ข้าพเจ้าคิดเองว่า “สงสัยคนไข้นาคด” เพราะเหตุการณ์ลักษณะนี้เกิดขึ้นหลายครั้ง และเสียง “ออก” ก็ดังขึ้นอีกครั้ง พร้อมกับคำพูดของข้าพเจ้าว่า “ใครกด..นอ!” หน.ที่กำลังนั่งก้มหน้า..ก้มตาเขียนประวัติผู้ป่วย ก็หันมาบอกข้าพเจ้าว่า “คนไข้ดริเปิ้ลเดินไปดู..ซิ”

สายตาที่ได้แต่มอง...แต่ไม่ได้เดินไปดู...เห็นผู้ป่วยผ่าตัดตาเดินออกมาจากห้องน้ำ ความคิดแ่ๆของข้าพเจ้าจึงพูดขึ้นว่า “สงสัยคนไข้ตา..ที่ล้มนะแหละ” พุดยังไม่ทันพูดคำ เสียง “ออด” ก็ดังขึ้นอีกครั้ง ข้าพเจ้าปิดออดที่ตั้งอยู่ แล้วเดินเขาไปที่ห้อง 6 ยืนกลางห้อง และใช้เสียงที่ดังพอสมควร ที่ผู้ป่วยคงจะได้ยินว่า “มีใครกด “ออด” รีบเล่าคะ ..ในห้องน้ำกด “ออด” รีบเล่าคะ” พุดจบข้าพเจ้าก็หันหลังกลับ สิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น นั่นคือเสียงจากผู้ชายแก่ๆ คนหนึ่ง พุดออกมาว่า “แขก” มันเป็นเสียงที่เบา เป็นเสียงที่ออกมาทั้งลมปาก และลมที่จมูก ใบหน้าคุณตาแดงกล้า ข้าพเจ้าไม่..รื้อกับเหตุการณ์ที่เกิดอยู่ข้างหน้า คงต้องใช้คำว่ากระโดด เข้าไปปิดยาที่เปิดอยู่ แล้วตะโกนสุดเสียงว่า “หน.ตาพิรุณแพ้ย่า” พี่ที่กำลังจะลงไปซื้ออาหารข้างล่าง หน.ที่กำลังยุ่งอยู่กับหน้าปายผู้ป่วย ทุกคนวิ่งมาที่เตียงคนไข้ อีกคนหยิบโทรศัพท์ อีกคนหยิบออกซิเจน อีกคนหยิบเครื่องวัดความดัน อีกคนไขหัวเตียง หน.รายงานแพทย์และภคินยา ให้คุณตา และทุกคนก็หันมามอง ข้าพเจ้าด้วยสายตาเดียวกัน ขณะนั้นน้ำตาไหลออกมาแบบไม่มีสาเหตุ มันไหลออกมาทำไม ข้าพเจ้านั่งเกามือ เกาท้องให้คุณตา (เพราะคุณตาบอกว่า..คัน) และทุกอย่างมันค่อยๆดีขึ้น ข้าพเจ้านั่งอยู่กับคุณตาจนทุกอย่างเกือบจะเป็นปกติ คุณตาพุดออกมาว่า “ตอนที่เรียก “แขก” มันเป็นคำพุดที่ตั้งใจใช้ลมหายใจที่เหลืออยู่ทั้งหมด เรียก “แขก” ข้าพเจ้าพุดขึ้นมาว่า “ตาหนูขอโทษ ถ้าหนูเดินมาดู ตั้งแต่ “ออด” แรก คุณตาคงไม่เป็นอย่างนี้ เหตุการณ์นี้ก็คงไม่เกิด หนูขอโทษจริงๆ คุณตา ถ้ามันเกิดอะไรที่รุนแรงกว่านี้ ความผิดทั้งหมด คงต้องตกอยู่กับหนูคนเดียว” คุณตาตอบว่า “ไม่เป็นไร ถ้าแขกไม่เดินเข้ามา จิ..ตาจะเป็นยังงี้” ข้าพเจ้านั่งฟังตาพุดพร้อมกับสำนึกผิดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับคุณตาวันนี้ คุณตาดลับบ้านช้ากว่าทุกครั้งเพราะต้องนอนดูอาการ วันนี้เป็นการทำงานที่ได้อะไรมากมายมากกว่าคำว่า “คนงาน”

หลังจากเกิดเหตุการณ์ในวันนั้นข้าพเจ้าก็เหมือนต้องดูแลคุณตาให้มากกว่าผู้ป่วยทั่วไป (สำนึกเอง) เมื่อไรหน.ให้ยาปั๊..นั่งเฝ้าปั๊..เป็นอะไรให้มันไป และการรับยาครั้งต่อมาก็ผ่านไปได้ด้วยดี หลังจากนั้นคุณตาก็มานอนป่วยที่ห้อง 302 ข้าพเจ้าได้ลงไปพุดคุยทักทายกับคุณตา คุณตานอนได้ 2 วัน คุณตาก็เข้าห้อง ICU ซึ่งเป็นวันเสาร์ หน.มาเยี่ยมคุณตาที่ห้อง ICU แล้วบอกกับคุณตาว่า “คุณตาเดี่ยว สัมบอมน้องมิน ให้มาเยี่ยมคุณตานะ” เช้าวันจันทร์ทุกอย่างมันดูยุ่งๆไปหมด ข้าพเจ้าพุดคุยกันถึงเรื่องตาพิรุณ ละบอกกับหน..ว่า “พี่สัปดาห์เราเข้าไปเยี่ยมตาพิรุณกันนะ” หน.ตอบ “เออ” และทุกอย่างมันก็สายเกินไป มันเป็นเวลาเดียวกันกับที่ลูกของคุณตาเดินเข้ามาที่หน่วย ถามหาคุณสั..ไม่ต้องบอกก็รู้จากกริยา และสีหน้า ของลูก คุณตาไม่ต้องถาม ก็มีคำตอบ ลูกสาวคุณตายืนคุยกับคุณสั..และหน.ก็หันมามองข้าพเจ้า ข้าเจ้ารีบเดินเข้าไปแล้วถามว่า “วัดไหน” ลูกสาวตอบทั้งน้ำตาว่า “วัดสุทธจินดา” ข้าพเจ้าถามต่อว่า “ตาแก่ไปตอนไหน” ลูกสาวตอน “ตอน 8 โมงเช้า” น้ำตามันไหลออกมาอีกแล้ว คุณตาไม่ใช่ญาติ พี่ น้องของข้าพเจ้า แต่น้ำในตามันไหลออกมาได้ยังไง

ข้าพเจ้าและหน..ไปงานเผาศพคุณตาพิรุณ ที่วัดสุทธจินดา ขณะนั่งรอเผาศพ น้ำตามันไหลออกมาตลอด และเมื่อถึงเวลาขึ้นเผาศพ เหมือนทุกอย่างมันจัดเตรียมไว้ไว้ให้กับข้าพเจ้า หน.ขึ้นเผาศพคุณตาเป็นคนแรก ข้าพเจ้าเป็นคนที่ สอง ข้าพเจ้าพุดกับคุณตาครั้งสุดท้ายว่า “หนูขอโทษกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และขอบคุณกับเรื่องราวของคุณตาที่ทำให้หนูเรียนรู้หลายๆเรื่องขอบคุณที่ไม่ถือโทษ โกรธหนูวันนั้น ขอให้ดวงวิญญาณของคุณตาไปสู่สุขขติ คุณตาเป็นคนรัก ครอบครัว รักลูก ตัวเองลำบากไม่เป็นไร ไม่อยากเห็นลูกหลานลำบาก ไม่เป็นภาระของลูกหลาน และที่สำคัญเป็นคุณตาที่น่ารักของหนู” ข้าพเจ้าจะจำเสียง “ออด” ของคุณตาไปตลอดชีวิต เสียงออดในวันนั้นมันสอนอะไรหลายๆอย่าง แม้มันจะเป็นแค่เสียงออดที่ได้ยินแล้วหน้า รำราญ แต่มันจะเป็นเสียงออดที่ข้าพเจ้าจะไม่วันลืมมันเลยตลอดชีวิต